

Letnik MMXX
Št. 7
December 2020
Bilten

Viharnikove niti časa

- 1. POPOTNICE VIHARNIKU**
 - Uvodnik
 - Vaški klepetulji pesnita
- 2. IZ ZANKE V ZANKO SKOZI ČAS**
 - Sprehod z Oldijem po parku doma Viharnik
 - Vonj po kavi
 - V objemu zlatoroga
 - Dovolite si čutiti ljubezen
 - Viharniška cirkuška zgodba
 - Mednarodni dan starejših
- 3. Z ROKO V ROKI**
 - Marnjanje pr' kofet v Viharniku
 - Parada Rdečih noskov
 - Z melodijo v srcu v lepši dan
 - Vse najboljše!
- 4. PODOBE VIHARNIKA**
 - Skozi oči
 - Študentsko delo
 - Domski obrazi
 - Kuhinja se predstavi
- 5. SKRIVNOST ZDRAVJA**
 - Vadba v stiku z naravo
 - Žoga band
 - Viharniške športne igre
 - Zdravilna moč čajev
 - Vonj po orehovem mazilu
- 6. PISMA STANOVALCEV**
 - Moja življenjska zgodba
 - Od Bohinja do Kranjske Gore
- 7. ZLATE ROKE IN USTVARJALNI DUH**
 - Od vas, do nas, za nas
 - Viharnik in Garklc v novi podobi
 - Ustvarjalni dotik
- 8. STKANE NITI**
 - Ples v novo leto

Izdal: Dom Viharnik
Uredniški odbor: Karmen Romih
Elvisa Čatak
Sonja Hüll
Mateja Pelcar
Simona Jeglič
Vaški klepetulji: Mira Smolej
Darinka Tarman
Lektoriranje: Karmen Sluga
Oblikovanje: Rosje
Tisk: Medium
Naklada: 250 izvodov
December 2020

Za morebitne napake se opravičujemo.

Dragi bralci,

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

leto 2020 najbolj zaznamuje pandemija Covida-19, nekateri jo imenujejo tudi kuga 21. stoletja. Pandemija Covida-19 je privedla do številnih previdnostnih ukrepov, kot so karantene, socialna distanca in popolna zapora posameznih občin. Socialna izolacija pa ni brez posledic. Evropejci smo se prvič po drugi svetovni vojni spopadli s takšnimi omejitvami in smo se bili prisiljeni prilagoditi novi realnosti. Prihodnost je postala nepredvidljiva. Domovi smo, skladno z epidemiološko situacijo v lokalni občini, odpirali in zapirali vrata za obiske. Stanovalci in zaposleni smo vzdrževali socialne razdalje ter poskušali optimalno zagotavljati vsakodnevne dejavnosti in socialne interakcije z drugimi.

V domu Viharnik smo se s prvo okužbo srečali konec oktobra. Slabše počutje, izguba voha in okusa ter prebavne motnje so težave, ki so pestile stanovalce, okužene s koronavirusom. Nekateri stanovalci pa niso imeli nobenega znaka in so se počutili popolnoma zdrave. Zato so še težje razumeli, da so okuženi in da je potrebna namestitev v rdečo cono.

Danes se vsi zavedamo nujnosti določenih ukrepov za preprečitev prenosa okužbe s koronavirusom, stremimo pa k čimprejšnji normalizaciji bivanja v domu.

V imenu vodstva doma Viharnik se zahvaljujem stanovalcem in njihovim svojcem za potrpežljivost in razumevanje. Zahvaljujem se tudi zaposlenim za njihovo zaupanje, lojalnost in požrtvovalno delo.

V letošnji bilten smo zato vtkali niti čutov; vida, tipa, voha, okusa in sluha. V teh časih si čuti zaslužijo posebno mesto, ker so neprecenljivega pomena za zaznavanje drugih in sveta okoli sebe. Z leti nam pešata vid in sluh, socialna razdalja nam onemogoča dotike, sam Covid-19 pa nas lahko začasno prikrajša še za okus in voh.

In prav vonj je tisti, ki nam priključuje spomine, prijetne in neprijetne. Vsi poznamo vonj po cimetu, ki nam pričara božične praznike, družino,

veselje. Pa vonj po snegu, ki kar ponese v mladost in občutimo škripanje snega pod nogami ter premražene roke, ki jih ogreva skodelica čaja. Mene večkrat ob prihodu v službo predrami vonj po svežem milu, ki veje iz dvigala. Dvigalo je prazno, a vem, da je to vonj ene izmed treh stanovalk, ki se zgodaj zjutraj udeležujejo aktivnosti na fizioterapiji. Iz fizioterapije je slišati prešeren smeh, klepet in prav začutiti je njihovo zadovoljstvo.

Zaprem oči in si priključem vonj po kavi, opojni, dišeči, temni kot Afrika. Vonju se pridruži slika kave v belih skodelicah na lepo okrašenih mizah v avli doma. Za mizo so stanovalci doma, spet v »starih« družčinah. Prav slišim njihov klepet in glasno modrovanje. Dotaknem se gospe pri prvi mizi, spogledava se, oči govorijo le eno ... Pa je le minilo ...

Želja ostaja ... Naj vam v letu 2021 niti čutov stkejo čudovite trenutke, naj vas spremljata zdravje in blagostanje in naj vam v težkih trenutkih prijeten vonj priključuje lepe spomine.

Sprehod z Oldijem po parku doma Viharnik

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

Lep je park doma Viharnik. Krasijo ga cvetoče grmovnice in obdajajo drevesa, kjer gnezdiyo številne ptice. Sončni žarki ga ogrevajo preko celega dne. Stanovalci doma se lahko sprehajajo po njem in uživajo v pogledu na okoliške gore, med katerimi kraljuje Prisank. Nekateri se samostojno, drugi s pomočjo hodulje ali invalidskega vozička vsakodnevno gibajo v parku, posedajo po klopcih in prijetno kramljajo. Stanovalci, ki so popolnoma nepomični, pa so prikrajšani za uživanje v parku.

In tako smo čas prvega vala epidemije izkoristili tudi v prid nepomičnih stanovalcev. Z gospodom Alojzom Verbovškom, inovatorjem, ki je skupaj s svojim sinom Klemnom Verbovškom, oblikovalcem, ustvaril voziček Oldi - inovacijo na področju vozičkov za nepomične osebe, smo se dogovorili za testno uporabo tega vozička. Podoben je kanuju na kolesih, pa vendar naši stanovalci niso imeli pomislekov za namestitev vanj. Prav tako tudi zaposleni ne. V uporabi smo

ga imeli 14 dni in v tem času smo nepomičnim stanovalcem omogočili vožnje po parku doma ter ogled nastopov, ki so jih izvajali lokalni glasbeniki.

Teh 14 dni je prehitro minilo. Voziček Oldi smo vrnili gospodu Verbovšku, ki so mu naši fizioterapevti in delovni terapevti podali tudi predloge za izboljšavo prototipa vozička. Zahvala gre gospodu Verbovšku, ki nam je bil, kljub logističnim težavam v obdobju epidemije, pripravljen omogočiti transport in testiranje vozička Oldi. Veselimo se dne, ko bo Oldi na tržišču. Za nas bo takrat Oldi pravi Goldi, ker bomo z njim lahko zagotavljali kakovostnejšo bivanje nepomičnim stanovalcem.

Lep je park doma Viharnik. Občudujem ga skozi okno svoje pisarne. Vidim v škrlatne barve odet dren in tam pri klopci je starejša gospa v vozičku Oldi. Njen obraz je zadovoljen, spokojen in vedno, ko bom pogledala tja, bo tam.

Vir: arhiv doma.

Uaški klepetulji pesnita

Pripravili: Darinka Tarman in Mira Smolej

Za nami je še eno poletje, poslavlja se tudi jesen. Kakšne so njene barve? Razveseljuje nas z zlatimi in ognjenimi toni. Bliža se prihajajoča zimska belina, veselimo se spet zelene pomladi. Korona je preprečila naše prijetno druženje. Pogrešam vas, dragi stanovalci doma Viharnik. Besedila pesmi komaj čakajo, da skupaj spet zapojemo in prijetno pokramljamo. Bodimo optimisti in ostanimo zdravi.

Darinka Tarman in Mira Smolej

Beseda Hvala

Besede hvala ni težko izreči,
beseda hvala vedno nas osreči.
Beseda prosim vedno je iskana,
beseda dobra je kot dobra hrana.

Ko se ena vrata sreče nam zaprejo,
se vedno druga nam odprejo.
Vsako jutro, ko se prebudim,
pomislim – kakšno srečo imam, da še živim.

Z vsakdanjim delom se krepiš,
delaj tisto, kar želiš.
Prijeten dan si sami naredimo,
z dobro voljo ga krepimo.

Darinka Tarman

TOPLICE

Oblivajo, ogrevajo naša telesa,
Pomlajujejo masaže nam lice.
Lakoto tešijo,
Izrednega jedi slovesa.
Cela družba zdravje ohranja.
Enotno vsestransko udobje oznanja.

VIRUS

Izredne razmere povzročajo,
Ravnanje izjemno strogo naroča.
Ubrani se bomo svetovne nadloge,
Se osamili, izvajali naloge.

Mira Smolej

Vonj po kavi

Pripravila: Mateja Pelcar, računovodkinja

Dišalo je. Po kavi. Vonj jutra, klic k še enemu dnevu. Tako kot vsak dan je dišalo povsod, od kleti do mansarde, prav v vsakem kotičku doma. Vonj je bil tako omamen, da nas je predramil ter nas odpeljal v središče Kranjske Gore. Lahko rečemo, da je ta dogodek že tradicionalen in so ga stanovalci, pa tudi mi, zaposleni, že nestrpno čakali. Vreme je bilo več kot naklonjeno za prijeten sprehod. S stanovalci smo se primerno obuli in se peš odpravili do prijetnega lokala prav v središču kraja, kjer je

Vir: arhiv doma.

bila terasa samo naša. Ob kavici, nekateri tudi ob sladoledu, smo malo pokramljali, si izmenjali nekaj dogodivščin, izrekli kakšno šalo in že je bil čas, da se odpravimo nazaj, saj je ura klicala h kosilu. Le kam nas bo siva pot vodila naslednjič?

U objemu zlatoroga

Pripravila: Mateja Pelcar, računovodkinja

V Viharniku imamo ta privilegij, da naš dom stoji v čudoviti pokrajini s pogledom na okoliške vršace. Za mnoge izmed naših stanovalcev so bili hribi priložnost, da ubežijo mestnemu vrvežu in poiščejo kotiček miru.

Da bi tudi stanovalcem na invalidskih vozičkih pričarali vsaj malo čarobnosti gorskega miru, smo v maju in avgustu organizirali pohod do jezera Jasna, ki ga sestavlja dvoje medsebojno povezanih umetnih jezer ob sotočju potokov Velike in Male Pišnice. Pot se je ves čas počasi vzpenjala, kar

smo zaposleni občutili na mišicah in premočenih oblačilih. Vendar se je izplačalo. Nasmeh na obrazu in zadovoljstvo v očeh naših stanovalcev pretehtata vse.

Na pomolu smo si uredili prostor za malico in uživali v razgledu na okoliške hribe. Vodno gladino so občasno razburkale razigrane race, kar je še dodatno privabilo nasmeha na obraz. Lahko bi rekli, da smo imeli pravi poletni piknik.

Za zaključek smo si privoščili spominsko fotografijo poleg ponosnega bronastega kozoroga.

Vir: arhiv doma.

Dovolite si čutiti ljubezen

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Sveti Valentin je poznan v starem slovenskem prostoru, vendar ne v povezavi s sodobnim praznikom zaljubljenec. Na 14. februarja goduje Sveti Valentin, ki je po starem kmečkem koledarju prinesel ključ do korenin, imenovali pa so ga tudi spomladin. Valentin ureže prvo trto, ponekod pa se pričnejo tudi že prva kmečka opravila na vrtovih. Poleg bolj poznane Gregorjevega in malo manj poznane Vincencijevega je značilen tudi po tem, da se na ta dan ptički ženijo. Ljudje so pripovedovali, da če bi želeli videti njihovo ženitev, bi morali bositi do grmovja. Zamisel o romantični ljubezni se je razvila šele po srednjem veku, ko so si ljubimci na ta dan izmenjevali pisemca in se poimenovali za »Valentine«. Nekje sem zasledila, da so si nekateri priredili nekakšno ljubezensko loterijo. Se vam mogoče dozdeva, kako naj bi ta loterija potekala? Takole je bilo. Fantje so iz skrinjice izvlekli lističe, na katerih so bila zapisana imena deklet. Fant in dekle, ki sta se tako našla, sta naslednje leto veljala za par. Listič z imenom svojega »Valentina« so si dekleta pripela na obleko in ga tako pripetega nosila še nekaj časa.

V našem prostoru valentinovo ni klasičen praznik, lahko bi rekli, da je prenesen, vrinjen, vendar se tudi pri nas vse bolj uveljavlja.

Kakorkoli, ta dan je dan prijateljstva in ljubezni. In v tej misli smo se zbrali v avli doma Viharnik, obdani z rdečimi srci, barvo ljubezni. Ob melodijah klaviature smo se povselili, zaplesali in skupaj s pevko Sento Štern Mavsar zapeli venček domačih. Kot se za valentinovo spodobi, so zaposlene v kuhinji doma Viharnik pripravile prijetno, sladko presenečenje, ob katerem nismo ostali ravnodušni. In še za zaključek. Za trenutek se zaustavite, pokukajte v svoje srce, poglobite se vase in občutite tisto najplemenitejše, najzlahtnejše ... ter pokažite to vašim najbližjim, prijateljem. Dovolite si čutiti ljubezen do vsega, kar nas obdaja.

Imejte na široko odprta vsa vrata, vratca in okna, pa tudi srce, da bi lahko vselej in neovirano prišlo k vam srečno prijateljstvo in resnična, prava, topla človeška ljubezen. (Julius Kugy)

Vir: arhiv doma.

Viharniška cirkuška zgodba

Pripravila: Elvira Čatac, delovna terapevtka

Nekje v naši bližini se je zaslíhal ropot cirkuškega voza. Smeh je bil čedalje bolj glasen in stanovalci so z zanimanjem odpirali vrata svojih sob.

V Viharniku so vstopili pravi Viharniški cirkušanti, ki so prispeli naravnost iz Milana in slovijo kot najboljši cirkus v Evropi.

Direktor Giovanni je vstopil prvi in nemudoma začel z lepljenjem plakatov, ki so oznanjali bližajoči se nastop. Ob spremljavi vesele glasbe so se klovni, akrobati in krotilec tigra, z direktorjem na čelu, odpravili na potep po domu. Njihova nagajivost, norčavost, smeh in obilica dobre volje so našim stanovalcem risali nasmeh na obraz. Z navdušenjem so odprli vsa vrata in pokukali prav v vsako sobo.

»Kmalu se bo začelo,« je bilo slišati. Ura je odbila tri in stanovalci so se zbrali v avli. Dvignil se je zastor in kmalu je s kovčkom v rokah vstopil direktor cirkusa, ki je z italijanskim naglasom nagovoril vse prisotne. Prvi sta na oder stopili akrobatki Lili in Kiki, najbolj znani vrhovodki. S svojo točko sta nam vzeli dih. Hoja po vrvi je bila tako dramatična, da nam je kar nekajkrat vzelo sapo. Pokazali sta nam še nekaj trikov z obroči in kmalu se je Lili pridružil še krotilec tigrov, ki je v Italiji bolj poznan kot Ognjeni bič. Priznati moramo, da je bil gospod prav poseben. V trenutku je ukrotil tigrin in ga spodbudil, da je

trikrat skočil skozi obroč. Najbolj nas je navdušil skok tigra skozi ognjeni obroč.

Po razburljivih prvih točkah je vstopil pantomimik Željko. S svojimi finimi kretnjami in rahlo žalostnim obrazom je stanovalcem zadal kar težko nalogo. Stanovalci so morali ugotoviti, katerega izmed zaposlenih v Viharniku opisuje s svojimi kretnjami. No, videti je bilo, da naloga ni bila tako težka, saj so stanovalci zelo hitro rešili zanko.

Potem je z elegantnim korakom vstopila ona. Rozi je bila oblečena v prelepo obleko in nekajkrat si je popravila mavrične kodre, ki so ji krasili obraz. Pokazala nam je, kako uspešna je pri izdelavi milnih mehurčkov. Kmalu so bili mehurčki vsepovsod, kar je bila prav posebna dogodivščina za naše stanovalce. Berti in Mavrica sta bila prava spretna mojstra. Česa takega še nismo videli. Berti je vrtel nešteto krožnikov naenkrat in Mavrica je žonglirala z velikanskima žogama. Da sta imela zelo zahtevno nalogo, so se prepričali tudi stanovalci, ki so se preizkusili v žongliranju.

Kot predzadnja sta nastopila še klovna Pipi in Melkijad. S seboj sta prinesla kar precej balonov, ki sta jih na odru napihnila in jih oblikovala v različne živali. Stanovalci so bili zelo veseli, da so jih lahko odnesli v svoje sobe. Kot zadnji nas je s svojimi

triki navdušil čarodej Brane, ki je med drugim pričaral tudi velikanskega zajca. Stanovalci so pri vsakem triku sodelovali in se vsakič znova čudili. Vse skrivnosti trikov pa so ostale skrbno shranjene pri čarodeju.

Ne smemo pozabiti na vedeževalko Maro, ki žal ni mogla predstaviti svojih preroških sposobnosti. V Italiji je namreč preveč prerokovala iz kavne usedline in zamašila vse odtok. Obljubila pa nam je, da nas bo kmalu obiskala.

Vir: arhiv doma.

Mednarodni dan starejših

Pripravila: Sonja Hüll, socialna delavka

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

V trenutkih strahu in negotovosti se ljudje zatekamo k stalnicam, k stvarim in aktivnostim, ki dnevu in življenju dajejo občutek varnosti in strukturo. Te so lahko zelo individualne narave, kot so posameznikove dnevne navade, spet druge pa so nam skupne, npr. prazniki in obletnice.

Organizacija Združenih narodov je leta 2020 praznovala 75. obletnico delovanja, leta 1990 pa je 1. oktober razglasila za Mednarodni dan starejših. Namen tega dne je opozoriti na odnos do starejših in na njihov položaj v družbi.

V Viharniku se trudimo, da vsakega stanovalca obravnavamo individualno in zanj poiščemo aktivnost, ki mu polepša vsakdan. Želimo si, da

bi se stanovalci kljub starosti dobro počutili in ostali aktivni, predvsem pa, da ne bi izgubili občutka potrebnosti in pripadnosti. Zavedamo se, da naši stanovalci svojo samostojnost ohranjajo s kakovostnim življenjem.

Praznovanje tega dne je bila priložnost, da starejši generaciji povemo, kako dragoceni so za nas ter se jim zahvalimo za vse nasvete in modrosti, ki jih delijo z nami. Nekateri od naših stanovalcev zelo dobro skrivajo svoja leta, njihova energija, dobra volja in pozitivizem pa so se znova pokazali, ko je gospod Božo Kramar raztegnil svoj meh. Vse to nam mlajšim dokazuje, da so leta po 65. lahko zelo lepa.

Vir: arhiv doma.

Marnjanje pr' kofet v Viharniku

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

V domu Viharnik imamo stanovalca, ki na svoj tablični računalnik rad napiše kakšno pozitivno misel za zaposlene, si izmišlja vice in piše smešne izmišljene zgodbe. Nekega dne svojo zgodbo z naslovom MARNJANJE PR' KOFET pokaže zaposlenim in si zaželi, da bi jo zaigrali. Ker je zgodba odlično napisana in smešna, se nas nekaj zaposlenih brez premisleka odloči za igranje in po nekajdnevni pripravi priredimo generalko ob prisotnosti pisatelja zgodbe. Zgodbo kot pravi igralci odigramo že v prvem poskusu, dobimo pohvalo in »zeleno luč« za igranje. Čez nekaj

dni, ob toplem sončnem vremenu, v parku doma Viharnik organiziramo piknik z dobrimi jedmi z žara in svežo zelenjavno solato. Ko stanovalci mislijo, da dan ne bi mogel biti boljši, se pred njimi pojavimo zaposleni, oblečeni v polni opravi in pričnemo z igro. Čeprav se nekateri v vlogi igralca znajdemo prvič, zgodbo odlično odigramo, nasmejimo stanovalce do solz, na obraz pa narišemo velik nasmeh in zadovoljstvo tudi pisatelju zgodbe, našemu stanovalcu Evgenu Škrlcu.

Vir: arhiv doma.

Z melodijo v srcu v lepši dan

Pripravila: Elvira Mustafi, pisarniška referentka

Nemalokrat se je odločitev, da naše stanovalce privabimo v park, izkazala za pravilno. Še posebej so se vedno prijetno razveselili glasbenih gostov. Da so v parku našega doma odmevale prelepe melodije harmonik, so poskrbeli nam že znani harmonikarji, gospod Jaka Kern, gospod Božo Kramar in gospod Marsel Gomboc. Prepevali smo in se pozibavali ob prijetnih zvokih in ritmihih znanih pesmi. Nekateri, tisti malo bolj pogumni, so tudi zaplesali. Mladi fantje skupine Gajst`n band nas tudi ob tokratnem obisku niso razočarali. Poleg poskočnih melodij, s katerimi so nas razveseljevali, in

prijetnega glasbenega vzdušja nas je tisto dopoldne grelo še toplo spomladansko sonce in dan je bil skoraj popoln. Ko omenimo besedo ples, se marsikateremu stanovalcu na usta prikrade nasmeh in prebudijo lepi spomini. Za čudovito plesno presenečenje so tako poskrbele country plesalke, ki so se poimenovali kar Begunjske čebele, in ki so - malo za šalo, malo zares - s svojimi plesnimi gibi verjetno najbolj navdušile moške predstavnike. Vse s kavbojskim klobukom na glavi, oblečene v kavbojke in obute v škornje so nam dokazale, da se lahko country koreografija odpleše na različne glasbene zvrsti.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Parada rdečih noskov

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Zadnji junijski dan je bil obdan s toplimi sončnimi žarki, zaznamovan z veselimi pisanimi barvami ter poskočno melodijo. Vse to in še več se je dogajalo v našem parku.

Zaposleni so našim stanovalcem pred jutranjo vadbo zaupali, da jih čaka presenečenje. Vsi prisotni so zato pri jutranji vadbi pridno sodelovali in poskrbeli, da sklepi niso zakrneli. Po zaključku pa jih je pričakalo sladko okrepčilo, katerega se

razveselijo tako mladi kot tudi vedno mladi v duši in srcu. Sladoled je tista prava poletna sladica, ki človeka razveseli in hkrati tudi malo osveži. Vendar pa nihče od stanovalcev ni niti najmanj slutil, kaj vse jim bo še polepšalo ta poletni dan. Kar naenkrat so v naš park pridrvele tri živahne klovnese z rdečimi noski. Vsaka od njih je izžarevala toplo energijo, ki so jo stanovalci sprejeli odprtih rok. Ob zvokih klavirske harmonike so priredile pravo veselo parado, na obraze stanovalcev pa so s svojo igrivostjo privabile pristen nasmeh.

Za pravi spektakel pa so rdeči noski poskrbeli proti koncu meseca avgusta, ko so nas zopet obiskali,

tokrat so klovnese spremljali trije rdeči noski »v hlačah«. Četita rdečih noskov je v park doma Viharnik prikoral ob zvokih harmonike, kitare ter drugih glasbil. S svojo veselo igrivostjo so med stanovalce vnesli življenjsko energijo in pogum. Pozdravili smo jih z navdušenjem in z nasmehom na obrazih spremljali njihove vragolije. Njihove dobre volje smo se našli tudi zaposleni doma Viharnik. Radostno vznemirjenje smo čutili tudi po njihovem odhodu.

Vir: arhiv doma.

Use najboljše!

Pripravila: Sonja Hüll, socialna delavka

Gospa Sabina Klemenc se je 13. marca razveselila rojstnodnevne torte, ki jo dočaka malokdo. Pred dobrimi 100 leti se je rodila v Zagorju ob Savi, večino svojega življenja pa je preživela na Jesenicah. Svoj stoti jubilej je praznovala v krogu stanovalcev v skupini Samorastniki, tako zaposleni kot stanovalci pa smo ji ob rojstnem dnevu iskreno voščili in ji zaželeli predvsem zdravja, saj je ta med našimi stanovalci dragocena dobrina. Voščilom se je pridružil tudi župan Občine Jesenice, ki je zaradi epidemije čestitko tokrat poslal po pošti.

Epidemija je v letošnjem letu ponagajala pri praznovanju rojstnih dni še mnogim stanovalcem. Kar nekaj se jih je, tako kot gospa Sabina, letos veselilo okroglega jubileja. Mnogi so voščila svojih dragih prejeli po pošti, telefonu ali video klicu, nekaterim med njimi, tudi gospodu

Evghenu, pa je družina pripravila presenečenje. Gospod ga opisuje takole: »Danes, ko sem slavil 18. (obrnite) rojstni dan, so mi moji zlati otroci prinesli najlepše darilo, ki sem ga kdajkoli dobil. Zaposleni so me poklicali, da moram na teraso.« Družina se je zbrala na dvorišču Viharnika. Ob glasbeni spremljavi so mu zapeli in voščili vse najboljše. »Presenečenje je bilo popolno. Po dveh mesecih, kolikor se nismo videli, so bili vsi moji najdražji zbrani na dvorišču. Takšnega darila nisem pričakoval. Presenečenje je bilo popolno in dragoceno.«

Harmonika in obisk družine »z razdalje« sta razveselila tudi gospoda Branka, pa gospo Cvetko ... Pravzaprav so presenečenja prisotna vsako leto, so pa letos sprejeta še z večjim veseljem in hvaležnostjo.

Vir: arhiv doma.

Skozi oči

Pripravila: Daniela Vojniković, bolničarka

Sredi septembra nam je naša glavna sestra povedala, da je v Pegazovem domu v Rogaški Slatini nekaj stanovalcev in zaposlenih okuženih s koronavirusom.

Ker je ta virus že nekaj časa prisoten, smo približno vedeli, da bodo potrebovali tudi našo pomoč. Naša glavna sestra se je takoj aktivirala in v enem dnevu imela ekipo štirih punc za odhod v četrtek zjutraj.

Prišel je ta četrtek. Bolj smo se bližali odhodu, bolj so bili občutki mešani. Seveda je bil v ospredju občutek solidarnosti ter želja, da pomagaš, a med vsemi občutki je bil tudi občutek strahu. Strah, kaj če zbolim, kaj če domačim prinesem virus, če okužim stanovalce in sodelavce v matični enoti in še nešteto drugih vprašanj.

Pot je potekala dobro, občasno je zabavo v avtu prekinil molk, kaj pričakovati, s čim se bomo soočili. In ko je navigacija sporočila: »Prispeli ste na cilj,« se je »dogodivščina« šele začela. Vhod zaprt, z druge strani, kot v znanstvenofantastičnem filmu, vsi v belih pajacih, s celotno zaščito. Tu smo se zavedle, da gre zares. Vstopile smo. Bili so nas zelo veseli - veseli kot obiskov svojih sorodnikov ali dobrih prijateljev. Njihovo hvaležnost smo občutili že skozi pogled, saj več kot oči zaradi opreme pri človeku nisi videl. Počutile smo se dobrodošle. Takoj smo se zaščitile v popolno opremo in pričele z delom. Ta dan smo bile vsaka na drugem koncu. Delale smo aktivno, pomagale smo tam, kjer je bilo treba, tako da smo utrujene končale, ko se je že znočilo. Ko smo prispeli v sobe, je sam adrenalin popustil in s tem tudi naša koncentracija. Soočenje z vsem dogajanjem je izzvalo strah, realni strah. Spomnim se, da smo bile vidno »uničene«. Glavna sestra je prepoznala ta naš strah in nam z mirnim in samozavestnim glasom vlila upanje in zagotovilo, da je naša odločitev prava, ker je bila iz srca, in da bo vse dobro, naj zaupamo sebi. Tako je tudi bilo. Naslednji dan smo k delu pristopile še bolj samozavestno in brez strahu. Pomagali smo, da so lažje izpeljali in uredili vse potrebno za okužene stanovalce. Vsak dan smo poslušali

o novih pozitivnih. Z vsakim dnem je bilo za nas lažje. V štirih dneh, od četrтка do nedelje, smo že dobile nekaj znanja in izkušenj, kako se odzvati, ko Covid-19 potrka na vrata našega doma.

Ta izkušnja nam je vsem veliko dala. Spoznale smo se veliko bolj osebno, kot je to mogoče v službi. Nasmejale smo se, pogovarjale o naših strahovih, delale strategijo in reševale uganke, kaj in kako, ko bo korona pri nas. In tako je prišel dan slovesa, kljub veselju, da gremo domov, nam je bilo hudo zapustiti zaposlene v Pegazovem domu in vso Rogaško Slatino, vse sosede, ki so bili zelo prijazni. Na pot domov smo se odpravile le tri, saj je naša Beti delovno akcijo podaljšala še za pet dni, pridružili pa sta se ji še Zorica in Selma. Me smo bile ob prihodu nekaj dni doma, odšle smo na odzem brisa. Ko smo izvedele, da smo negativne, smo odšle v službo.

Vesela sem bila, da sem imela ekipo, ki se je znala nasmejati, pogovarjati, si zaupati. Zagotovo lahko rečemo, da smo bogatejše za eno izkušnjo, in da bi z isto ekipo to še ponovila, če bi bilo treba. Če povzamem - to so bili štirje dnevi dela, novih izkušenj in novih poznanstev.

Ko smo prišle domov, smo se odpočile in obujale spomine na naš skupni čas.

Vir: osebni arhiv.

Študentsko delo

Vir: osebni arhiv.

Pripravila: Danaja Lavtižar, dijakinja

Preko študentskega servisa sem delala v trgovini Intersport, potem pa sem se odločila, da bom šla delat nekaj v svojem poklicu. Doma sem jim povedala za svojo odločitev in se dogovorila za razgovor v domu.

V domu sem povedala, da se šolam za tehnika zdravstvene nege in da je moja želja, da bi delala v domu počitniško delo, kot negovalka. Sprejeli so me sicer z začudenjem, ker ni veliko dijakov s tako željo po delu s starejšimi.

Po počitniškem delu sem ugotovila, da mi je to delo zelo všeč in da bi kar nadaljevala pri njih. Pravijo, da so z mano zadovoljni in mislim, da stanovalci tudi.

Poleg službe hodim še v šolo, tako da sem zjutraj v šoli, popoldan pa pridem v službo. Ko se navadiš, ni naporno, vendar je veliko učenja sproti in pozno zvečer.

V službi in šoli uživam, zato bom nadaljevala z delom tudi po končani šoli.

Domski obrazi

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

Sem Sanja Pavlovič in prihajam z Jesenic, kjer končam tudi srednjo šolo, smer ekonomski tehnik. Za nadaljevanje šolanja se odločim za čisto novo smer, in sicer fizioterapijo. Že v prvih mesecih šolanja ugotovim, da me poklic fizioterapevta izredno veseli in to je poklic, ki si ga želim opravljati v prihodnosti.

Letos, po končanem strokovnem izpitu, potrebnim za opravljanje svojega poklica, dobim priložnost v domu Viharnik, v katerem me zaposleni in stanovalci hitro sprejmejo v svojo »Viharniško družino«.

Svoj prosti čas izkoristim kar se da najbolje. S sinčkom in partnerjem se velikokrat odpravimo v naravo, kjer raziskujemo in odkrivamo nam še neodkrite koticke. Vzajem si tudi čas za druženje s svojimi najbližjimi in prijatelji.

Vir: osebni arhiv.

Kuhinja se predstavi

Pripravila: Bojana Štrukelj, kuharica

Naj vam na kratko predstavim vodjo kuhinje in našo ekipo.

Majda Rebernik, vodja kuhinje, stara 37 let, prihaja iz Rateč. Obiskovala je Srednjo gostinsko in turistično šolo v Radovljici, smer kuhar. V prostem času rada hodi v gore, pozimi rada smuča, in če ji čas dopušča, si rada privošči tudi kakšno wellness sprostitvev.

Marija Benet, kuharica, stara 35 let, prihaja z Jesenic. Je nasmejana mamica enega sinčka, ki je vedno za »hece«. V prostem času si z družino rada privošči kakšen izlet v naravo ali kakšen žur.

Klavdija Tomasin, pomočnica kuharja, stara 34 let, prihaja z Blejske Dobrave. Klavdija je velika ljubiteljica živali, predvsem psov. Doma ima dva psa pasme argentinska doga. Klavdija nas navdušuje s svojo trdno voljo, saj je sama sebi dokazala, kaj vse se da doseči s samodisciplino, saj je s sebe oklestila precej kilogramov.

Katarina Rudolf, pomočnica kuharja, stara je 46 let, prihaja z Dovjega. Je mama dveh otrok in prosti čas najraje preživlja zunaj s svojo družino. Če ji čas dopušča, zelo rada speče kaj sladkega.

Vir: arhiv doma.

Janja Benet, pomočnica kuharja, stara 52 let, prihaja iz Podkorena. Janja zelo rada hodi v hribe in je nasploh zelo rada v naravi, saj sama pravi, da je to balzam za dušo. Zna ti prisluhniti in dati nasvet, ko ga potrebuješ. V prostem času tudi ona zelo rada peče za svoje najdražje.

Selmedina Mulalić, pomočnica kuharja, trenutno odsotna zaradi porodniške, stara 27 let, prihaja s Koroške Bele. Pozitivna, nasmejana novopečena mamica, ki se še uči slovenskega jezika, saj še ni dolgo časa v Sloveniji.

Radmila Došen, pomočnica kuharja, je trenutna zamenjava za našo Selmedino. Stara je 44 let in prihaja iz Lesc.

In nenazadnje še moja malenkost. Sem **Bojana Štrukelj**, kuharica, stara 35 let. Prihajam iz Loga pri Kranjski Gori. Sem mamica trem otrokom in sem v prostem času najraje z družino. Zelo rada pečem slaščice in ustvarjam lastne recepte, predvsem zdravih sladici, s katerimi rada pocrkلام tako svoje domače kot tudi sodelavke. V službo vedno pridem dobre volje in rada nasmejim sodelavce.

Kot lahko razberete, smo relativno mlada ekipa, vsem pa so nam skupne prioritete, in sicer da so naši stanovalci in zaposleni zadovoljni z našim delom, saj hrano, ki jo skuhamo, kuhamo s srcem.

Vadba v stiku z naravo

Pripravil: Benjamin Bešič, delovni terapevt

Telesna vadba v domu Viharnik poteka skoraj vsakodnevno. Za naše stanovalce vadba predstavlja pomemben del vsakodnevene rutine. Pogovori o poteku vadbe se pričnejo že ob zajtrku, nadaljujejo pa se ob prvi jutranji kavici. Čeprav nam je letošnje leto prineslo kar nekaj ovir pri organizaciji skupinskih aktivnosti, smo v situaciji, v kateri smo se znašli, ohranili pozitivnost. Na srečo imamo pred našim domom možnost neposrednega stika z naravo. Izkoristili smo vsako lepo vremensko priložnost in povezali pozitivne lastnosti vadbe in narave. Sama vadba je del naše aktivnosti. Za nekatere stanovalce že sama pot do našega parka pomeni možnost biti telesno aktiven. Pred in po vadbi smo lahko ohranjali socialne stike, se družili ob upoštevanju ukrepov ter se naužili pozitivnih učinkov gibanja v naravi (svež zrak, vitamin D). Pri vadbi smo vključevali tudi aktivnosti za izboljšanje in ohranjanje kognitivnih funkcij ter aktivnosti sproščanja.

Vadba v našem parku je tako stanovalce kot tudi zaposlene še dodatno povežala. Za vadbo v naravi bomo tudi v prihodnje s pridom izkoriščali možnosti, ki jih imamo.

Vir: arhiv doma.

Žoga band

Pripravil: Benjamin Bešič, delovni terapevt

Ponedeljkov zgodnji popoldanski čas je rezerviran za Viharniški žoga band. Ideja za aktivnost je kar nekaj časa dozorevala, v letošnjem letu pa se je že zbrala prva ekipa stanovalcev. Po prvih izkušnjah je postalo jasno, da bomo v prihodnje izbrali še vsaj en termin za naše »razbijanje po žogah«.

Žoga band je aktivnost, ki jo vodi delovni terapevt ali fizioterapevt. Stanovalci pri tej aktivnosti uporabljajo kuhalnice v povsem drug namen, kot so vajeni. Pred njimi je postavljena velika gimnastična žoga, ki nadomešča boben, kuhalnice pa so bobnarske palice. Po žogah se udarja ob ritmu glasbe, ob spremljavi petja ali pa samo po ritmu terapevta. Z aktivnostjo krepimo motorične, kognitivne in perceptivne spretnosti. Kuhalnice so zelo dober prevodnik stresa, žoga pa ga z veseljem absorbira. Med samo vadbo se

ne le potimo, temveč tudi veliko nasmejimo. Dobro voljo širimo tudi med vse tiste, ki se nam pridružijo le kot gledalci. Tudi v prihodnje bodo po našem domu odmevali zvoki Viharniškega žoga banda.

Vir: arhiv doma.

Viharniške športne igre

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

S pomočjo telesne vadbe ohranjamo naše telo močno in gibljivo. Hoja, vaje za gibljivost in ravnotežje ter ohranjanje mišic v dobri formi nam pomagajo ohraniti našo neodvisnost, da lahko marsikatero opravilo postorimo sami. Za ohranjanju dobre forme pa je pomembna tudi posameznikova volja do gibanja.

Človek je družabno bitje. In če lahko združi gibanje, dobro voljo in pravo družbo, lahko iz tega nastanejo prave »Viharniške športne igre«.

Tako smo se na topel julijski dan zbrali v parku doma. Da bo poletni dan nekaj posebnega, se je videlo že na obrazih naših stanovalcev v vlogi tekmovalcev in na drugi strani navijačev. Zaplapolale so viharniške zastave. Gibanja in smeha je bilo veliko, pa tudi tekmovalnosti ni manjkalo, saj smo se vsi skupaj, po naših najboljših močeh, pomerili v igrah, kjer so prevladovale takšne in drugačne žoge. Dve ekipi sta se najprej pomerili v podajanju žogic. Merilo za zmago je največ prenesenih žogic od starta do cilja, od prvega tekmovalca v ekipi do zadnjega, žogica pa mora svoje mesto dobiti v velikem čeburu. Svojo natančnost sta ekipi pokazali tudi v kegljanju, kjer je poskočna žogica včasih pomešala štrene. Največji izziv pa je bila odbojka z žogo velikanko pred domom, kjer sta obe ekipi

vso svojo energijo usmerili v zmago. Igrali so zelo borbeno, kar smo uspeli ujeti tudi v naš fotografski objektiv.

Zmagovalca tudi tokrat nismo dobili, ker sta bili ekipi izenačeni. Pomembneje od samega rezultata je bilo druženje, spodbujanje telesne aktivnosti, ohranjanje motoričnih spretnosti in vzdržljivosti. Za piko na i pa je sledil še osvežujoč sladoled, katerega so se zmagovalci razveselili, tako so bili vloženi naporji sladko poplačani.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Zdravilna moč čajev

Pripravila: Maja Pozvek, timska medicinska sestra

Sredi julija, ko so mnogi travniki že drugič v letošnjem letu zbirko najrazličnejših bilk in cvetov prijazno odstopili za krmo, smo v domu Viharnik uživali v zbirki posušenih cvetov in listov, prelitih z vročo vodo. Zakonca Vrbič sta za naše stanovalce namreč pripravila predavanje o zdravilni moči čajev. Gospod Zdravko se je dotaknil zgodovine

priprave čajev in čajnih mešanic, gospa Ana Marija pa je predstavila zdravilna zelišča, ki trenutno rastejo v naravi. Pogovarjali smo se tudi o nabiranju, sušenju, rezanju in prepoznavanju zdravilnih zelišč. Ob koncu smo si privoščili skodelico toplega družinskega čaja po recepturi iz knjige Marie Treben: Zdravje iz Božje lekarne.

Vir: arhiv doma.

Uonj po orehovem mazilu

Pripravila: Jerneja Zakrajšek, farmacevtski tehnik

Vsi imamo težave s suho kožo po telesu, zato smo se s stanovalci odločili, da si sami pripravimo orehovo mazilo. Uporabili smo le najboljše in najbolj hranljive sestavine. Olivno, orehovo in avokadovo olje, čebelji vosek ter vitamin E, ki kožo ščiti in v njej ohranja zdravo ravnovesje. Sestavine smo po receptu natehtali ter med stalnim mešanjem raztopili nad vodno paro. Ker so vse sestavine brez vonja, smo dodali nekaj kapljic eteričnega olja bergamotke.

Čas je bil za našo malico in hlajenje mešanice. Po dobri uri smo ohlajeno maso z električnim mešalnikom stepili do teksture stepene smetane. In tako je bilo naše maslo za telo gotovo. Shranili smo ga v posodice in še danes ga pridno uporabljamo.

Vir: arhiv doma.

Moja življenjska zgodba

Gospa Vida Dorčec, stanovalka

Ime mi je Vida Dorčec, rojena sem bila leta 1931 v Kranjski Gori. V šolo sem hodila na Jesenicah. Po šestih letih gimnazije sem se vpisala v šolo za medicinske sestre v Ljubljani, nato pa so me še za tri leta poslali v sestrsko šolo v Maribor. Kot medicinska sestra sem delala v glavnem na terenu kot patronažna sestra. Imela sem nalogo, da se brigam za dojenčke, mamicam sem kazala, kako je treba hraniti otroka in včasih tudi kuhala. Bila sem zadovoljna s svojim delom in svojim življenjem. Rastla sem v tistih časih, ko je bila pri nas nemška okupacija. V tem času sem hodila tudi v nemško šolo, tam pa sem se bolje spoznala z nemško učiteljico, ki je po vojni hodila k nam v Kranjsko Goro. Stanovala je v naši ulici, v naši hiši. V zahvalo me je povabila k sebi v Nemčijo in mi našla zaposlitev v Bochumu, le nekaj kilometrov od njenega doma. Ker nemškega jezika nisem ne vem kako obvladala, sem od začetka delala kot pomožna sestra. S časom sem se navadila tako dela kot tudi nemškega jezika in sem v svojem poklicu kar dobro delala. V službi sem imela šefa, mladega zdravnika, ki je postopal za menoj. Rada sva se videla in se tudi zblížala, začel pa je zahajati tudi v mojo sestrsko sobo. Potem je bilo tako, kot je bilo. Zanosila sem, on pa je bil poročen in je imel družino v Berlinu, kamor je poredko hodil. Pisala sem domov svojemu očetu, kako je z menoj. Oče je takoj odgovoril in me prosil, naj pridem iz Nemčije domov. To sem tudi naredila. Rodila sem fantka Petra in postala srečna mama. Njegov oče je očetovstvo priznal pri advokatu in dokument poslal po pošti, poročiti pa se nisva mogla, saj je bil že poročen. Dobila sem zaposlitev na Jesenicah kot patronažna sestra, v službo pa sem se vozila z vlakom in kasneje z avtobusom. Bila sem vesela, otrok je rasel, a je večkrat spraševal o tatku. Pisala sem mu, naj se javi. S Petrom je navezal kontakt, pošiljal je tudi redno preživnino po 50 DM (to ni bilo veliko, ampak vseeno sem bila vesela, da je tako). Ko je bil sin star sedem let, je enkrat celo prišel na obisk. Spet sem skušala priti v Nemčijo. Tokrat sem s seboj vzela fantka. V

Vir: arhiv doma.

Frankfurtu je hodil v vrtec in šolo. Leta so tekla, otrok je rasel, jaz pa sem se morala še dodatno šolati za svoj nov poklic sestre v anesteziji. Dajala sem injekcije in narkozo. To sem počela do starosti 60 let, ko sem se zaradi težav s hrbtenico upokojila. Sin je hodil v šolo, vendar mu je manjkala trda roka očeta. Rastel je sam z mamom, ki je bila noč in dan v službi. Pri 21. letih se je zaljubil v par let starejše dekline in dobila sem prvo vnukinjo Ano. Poročila sta se in zaživela v svojem stanovanju, jaz pa sem se pripravljala na odhod domov. Razmere so se sprostile in čez mejo sem lahko domov pripeljala vse, kar sem imela. Doma je bilo lepo, domače in bila sem srečna. Leta so mi tekla v zadovoljstvu in sreči, žal pa so se bolečine v hrbtenici stopnjevale. Nekega dne sem doma padla na kamnitih stopnicah ter si zdrobila par reber na levi strani. En mesec sem ležala v komi, ker sem bila slaba in nič ni bilo z menoj. Rekli so, da ne bom preživela. Najprej sem ležala v bolnišnici na Jesenicah, nato v Ljubljani in znova na Jesenicah na negovalnem oddelku. Ker nisem mogla veliko hoditi, so me dali na voziček in zame iskali mesto v domu. Tudi v Viharnik so povprašali, pa me niso vzeli, ker so bili baje prenapolnjeni. Tako sem se znašla v mali hišici v Rakičanu, par kilometrov pred madžarsko-avstrijsko mejo. Tam sem bila skoraj leto in pol, dokler nisem dobila mesta v domačem kraju. Zelo sem srečna, da sem tu, a srce mi je ostalo pri dobrih, milih ljudeh tam v Rakičanu, daleč od tu. Nikoli ne bom pozabila dobrote in miline teh sester, ki so bile tako zelo zlate. Toda tudi tu, v Viharniku, sem srečna. Vesela sem, da ste me sprejeli. Imam svoj dom v Kranjski Gori, vse imam, potrebujem pa vašo pomoč.

Od Bohinja do Kranjske Gore

Gospod Martin Torkar, stanovalec

Sem rojen trmast Bohinc, kjer zima traja 13 mesecev in ima »dež ta mlade«. Mladost je hitro minila. Ker ni bilo denarja, sem si poiskal delo v Železarni Jesenice. Po 18. letu sem dobil vabilo, da moram iti v službo v vojsko. Preživel sem dve dolgi leti v Srbiji in komaj čakal, da mineta! Po vrnitvi iz JNA sem spet poiskal delo v fabriki na Jesenicah. Delo je bilo naporno, a sem zdržal, da sem prišel do penzije, ki jo uživam že skoraj 30 let. Včasih je bilo tudi težko, ampak sem se potrudil, da je šlo naprej! V šestdesetih letih sem se poročil in se preselil na Jesenice. Tudi za poroko sem našel čas! Z ženo sva dobila stanovanje na Koroški Beli in tam preživela vsa leta do pokojnine. Pred štirimi leti je žena dobila težko bolezen in umrla. Ker sin in hčerka oba delata, sem bil povečini doma sam. Pogovorili smo se in odločil sem se za dom Viharnik v Kranjski Gori.

Vir: arhiv doma.

Tu sem sedaj že peti mesec. Počutim se dobro in sem zadovoljen z vsem. Sedaj, ko to pišem, imamo v domu bolezen in smo samo notri, a tudi to bo minilo.

Od vas, do nas, za nas

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Dom Viharnik se nahaja v čudovitem gorskem okolju, na obrobju turističnega kraja Kranjska Gora, nekoliko odmaknjen od vrveža. V domu Viharnik je vedno zelo živahno, vrstijo se glasbeni, kulturni, ustvarjalni in športni dogodki, pa še bi lahko naštevali. V pomladanskih mesecih smo se prvič srečali, spoznavali in učili takšnih in drugačnih omejitev življenja v domu. Vedno pa se najdejo dobri ljudje in tudi tokrat nismo ostali sami.

V Kranjski Gori je razvit turizem, cvetita gostinstvo in hotelska dejavnost. Zaradi zaprtja omenjenih dejavnosti so bili mnogi pred težko odločitvijo glede zaloge prehrambenih izdelkov. Odločili so se, da jo podarijo našemu domu. Za velikodušno gesto so se odločili v Hotelu Kotnik, Hotelu Ramada Resort, Centru šolskih in občolskih dejavnosti - OE Planica. Le kdo ne pozna kremnih rezin oz. »kremšnit«? Stanovalci so se razveselili božanskih, pravih gorenjskih kremnih rezin, pripravljenih nedaleč stran od našega doma. S sladko gesto jih je obdarilo in osrečilo podjetje Conditus s Hrušice.

Velikonočni prazniki so bili obarvani z dobro voljo, s pisanimi pirhi in sladko potico, ki so jo stanovalci spekli s pomočjo domskih gospodinj. Ob prazničnih dnevih pa je vedno lepo prejeti voščilo naših najbližjih. Praznični pridih je stanovalcem

z unikatnimi, ročno izdelanimi velikonočnimi voščilnicami pričarala gospa Marija Baš z Belce, mi pa smo poskrbeli, da so prišle na prave naslove.

Na naslove sorodnikov in prijateljev pa so potovale napisane misli in lepe želje stanovalcev na razglednicah, ki jih je podarilo podjetje Pošta Slovenije, d. o. o. iz Kranja.

V času prekinjenih obiskov je potekala slikovna in zvočna komunikacija stanovalcev s svojci preko telefonov, ki nam jih je v uporabo dalo podjetje Telekom Slovenije, d. d.

Dnevnik, d. d. in Media24 d. o. o. sta omogočila vpogled v svet pisanih besed s časopisi in z raznolikimi revijami, stanovalci pa so svoje znanje v besedah vpisovali v vodoravne in navpično postavljene kvadrate križank.

Od spomladi je še večji poudarek na varovanju zdravja. Tega so se zavedali tudi na Fakulteti za zdravstvo Angele Boškin, ki je prispevala osebno varovalno opremo.

S svojo dobrosrčnostjo ste mnogi polepšali dneve našim stanovalcem in zaposlenim, za kar smo vam neizmerno hvaležni.

Tisti, ki prinašajo sonce v življenja drugih, ga ne morejo zadrževati stran od sebe. (James M. Barrie)

Vir: arhiv doma.

Viharnik in Garklc v novi podobi

Pripravila: Elvira Mustafi, pisarniška referentka

Vir: arhiv doma.

Ob prebujanju najlepšega letnega časa - pomladi smo se prebudili tudi stanovalci in zaposleni doma in se lotili ustvarjanja nove podobe okolice Viharnika. Izbrali smo dan, ko so izza oblakov pokukali sončni žarki in ob dobrem in prijetnem vzdušju ter delovni vnemi s pomočjo pridnih rok naših stanovalcev zasadili korita z različnimi sadikami rož, ki so polepšale balkone in že tako lepo okolico doma. Kot vsako leto je bilo treba pred zasaditvijo dišečih zelišč pripraviti in polepšati tudi naš garklc.

Ob zvokih prijetnih melodij smo zavihali rokave prav vsi prisotni in se najprej lotili tehničnih popravil, ki smo jih prepustili kar spretnim rokam moških predstavnikov. Vsak posebej pa je s svojim prispevkom pomagal, da smo lesu povrnili barvo in lesk. Da je naš garklc zasijal v polni lepoti, smo ga poleg lepotnih popravkov osvežili in opremili še z novimi sadikami zelišč, ki smo jih za prepoznavnost opremili še z ličnimi oznakami.

Ustvarjalni dotik

Pripravila: Elvira Čatak, delovna terapevka

Sleherni obiskovalec našega doma lahko opazi, da so vsi kotički zapolnjeni s predmeti, ki so nastali pod prsti naših stanovalcev. Za nas so tovrstni izdelki neprecenljive vrednosti. Ustvarjalni dotik je najlepša mešanica modrosti in izkušenosti, ki jih naši stanovalci vpletejo v različne zgodbe. Kreativne delavnice so veliko več kot le ustvarjanje. So skupne ure druženja, izdelovanja, klepetanja, občudovanja izdelkov in neizmernega zadovoljstva ob končnem izdelku.

Vsak letni čas je priložnost, da našo avlo in skupine okrasimo z našimi izdelki. Pod prsti naših stanovalcev so nastale posebne buče. Naše ure so bile zapolnjene z mešanjem mavca, vlivanjem v nogavice, barvanjem in nenazadnje tudi z

Vir: arhiv doma.

okraševanjem, ki so dali našim izdelkom piko na i. Kot vsak dom so tudi vrata naših stanovalcev označena z imeni in priimki. V skupini Cvetje v jeseni smo si želeli obogatiti naše stene pred vhodnimi vrati sob s posebnimi lesenimi tablicami. Posebno doživetje je bilo izdelati drevo viharnik, ki je v vsakih očeh drugačno. Zadovoljni stanovalci so lesene tablice postavili poleg svojih vrat. Ustvarjalni dotik je za nas zelo pomemben, saj je sestavljen iz uvoda, jedra in zaključka naših stanovalcev.

Stkane niti

Ples v novo leto

Pripravila: Elvira Čatak, delovna terapevka

Novoletne zabave zaposlenih so vedno polne presenečenj, dobre volje, glasbe, plesa in pogovora o dogodkih, ki so se nizali preko leta. Najlepše zavedanje je, da smo kolektiv, ki po domu širi pozitivizem, zaupanje, veselje, srčnost in dobro voljo. Vsak izmed nas je kamenček v tem Viharniškem mozaiku. Vsi se trudimo, da se naši stanovalci dobro počutijo in da živijo polno življenje. Znotraj našega kolektiva je klima prijateljska, spodbudna in spoštljiva. Pomoč sodelavcev in občutek pripadnosti sta tisti drobni stvari na delovnem mestu, ki pripomoreta k temu, da služba ni zgolj vsakodnevno stremenje k zaslužku. Vsak posameznik občuti veselje po dobro opravljeni nalogi, če vse to deli še s sodelavci, pa je zadovoljstvo popolno. Ker

delamo z ljudmi, se naše opravljeno delo ne more ovrednotiti s točkami, ampak z zadovoljstvom naših stanovalcev.

Velikokrat je tako, da ljudem, ki so z nami veliko časa, ne znamo povedati, koliko nam pomenijo. Naenkrat vse postane samoumevno in dnevi minevajo. Zato so se naši stanovalci odločili, da nas presenetijo na novoletni zabavi zaposlenih. Ker niso mogli biti z nami, so posneli poseben filmček, v katerega so strnili vso svojo hvaležnost do zaposlenih. Priznati moramo, da so nas iskreno nasmejali in predvsem poskrbeli, da se nam je utrnila tudi kakšna solza sreče.

Drobne stvari človeka naredijo velikega in filmček nam je dal potrditev, da smo na pravi poti.

Zahvala prostovoljcem

Letos nam je višja sila pokvarila načrte za druženje ob petju, kavi, skupinskih prireditvah in piknikih. Kljub temu ste našli čas za naše stanovalce, jih obiskali (četudi na daljavo), jih poklicali po telefonu in jim polepšali dni po svojih močeh. Zahvaljujemo se vam za ves trud in se že veselimo druženja ob petju in plesu ter klepeta z vami v naslednjem letu!

*Viharnikove niti časa
smo prepletli
& pomočjo*

- Občina Kranjska Gora
- Karmen Sluga
- Kimi d.o.o.
- Loške mesnine d.o.o.
- KZ Metlika z.o.o.
- Geaprodukt d.o.o.
- Alpeks d.o.o.

*Spet prihaja novo leto,
v megle sprva še ujeto.
Kaj prinaša, še ne vemo,
le tipaje skozenj gremo.
Staro leto bo minilo,
zadnje dalo bo darilo -
up na lepše, boljše čase,
ki le dobro vleče nase.*

*Naj vam novi časi prinesejo vse, kar je staro leto zamudilo.
Ljubezni, zdravja, sreče in veselja!*

Kolektiv doma Viharnik

Sledite naši zgodbi na www.dom-viharnik.si